

Sváteční oběd

Dneska byl nádherný den! Byly to narozeniny mojí bábiniky, to je maminka mé maminky, a na bábinčiny narozeniny se každý rok celá naše rodina sejde na slavnostním obědě v restauraci a je tam skvělá zábava.

Když jsme s tatínkem a s maminkou do té restaurace dorazili, všichni už tam byli. Uprostřed restaurace byl veliký stůl, na něm květiny a kolem něj rodina, která křičela, smála se a zdravila nás. Ostatní hosté restaurace nekřičeli, ale smáli se taky.

Napřed jsme šli políbit bábiniku, která seděla v čele stolu, a tatínek jí řekl: „Každý rok, který uplyne, vás omlazuje, paní tchyně.“ – A bábinika mu odpověděla: „Zato vy, zeti, vypadáte unaveně, měl byste se mít na pozoru!“ Byl tam taky strýček Evžen, tatínkův bratr, který je tlustý, má červené tváře a pořád se směje. „Jak se ti daří... ty řípo?“ zeptal se tatínka a to mě rozesmálo, protože tenhle fórek jsem ještě neznal; musím ho vyzkoušet na kamarádech. Mám strýčka Evžena rád: je s ním ohromná legrace, pořád vykládá vtipy. Jenom škoda, že když je začne vyprávět, pošlou mě naši vždycky ven. Byl tam taky strýček Kazimír, který nikdy moc nemluví, a teta Matylda, ta zase brebentí v jednom kuse; teta Dorotea, která je nejstarší ze všech a všem jenom nadává. Pak Martina, maminčina sestřenice, která je moc hezká, a tatínek jí to rád říká a maminka Martině říká, že je to pravda, ale že by měla změnit kadeřníka, jelikož ta její trvalá je nemožná. Byl tam taky strýček Sylvín a teta Amélie, která je často nemocná. Prodělal spoustu operací a v jednom kuse o nich vypráví. Vypráví o nich právem, jelikož ty operace se skvěle vydařily: teta Amélie vypadá ohromně zdravě. Dále tam byli mí bratrance, jinak je vídám málokdy, protože bydlí děsně daleko. Byli tam Roch a Lambert, oba jsou o tro-

chu menší než já a jsou si strašně podobní, poněvadž se narodili ve stejný den. Pak jejich sestra Klarisa v modrých šatech, ta je stejně stará jako já, a bratranec Eliáš, o něco starší, ale ne o moc.

Všichni dospělí nás hladili po vlasech, Rocha, Lamberta, Klarisu, Eliáše i mě. Říkali nám, jak jsme vyrostli, ptali se, jestli se ve škole dobře učíme, kolik je osm a dvanáct a strýček Evžen se mě zeptal, jestli už mám holku, a maminka podotkla: „Vy se nikdy nezměníte, Evžene.“

„Tak už bychom se měli usadit,“ řekla bábinka, „už je dost pozdě.“ Tak jsme všichni začali hledat nějakou židli. Strýček Evžen prohlásil, že nás všechny rozesadí. „Martino,“ řekl, „vy si sedněte vedle mě, Dorotea vedle mého bratra...“ Ale tatínek ho rychle přerušil, že to není nejlepší rozvržení, že on myslí... Teta Dorotea ho nenechala domluvit a řekla, že to od něj není právě nejdvořilejší, a když se nesetkáváme tak často, měli bychom se snažit, abychom k sobě byli laskaví. Martina se zachichotala, ale tatínek se nesmál a řekl strýčku Evženovi, že se musí vždycky předvádět. Bábinka vzdychla, že to pěkně začíná, a jeden z číšníků, který vypadal důležitější než ostatní, přistoupil k bábince a upozornil, že se připozdívá, a bábinka řekla, že pan vrchní má pravdu a ať si každý sedne, kam

chce, a všichni se posadili, sestřenice Martina vedle strýčka Evžena a teta Dorotea vedle tatínka.

„Říkal jsem si,“ řekl pan vrchní, „že děti bychom mohli posadit k sobě, na jeden konec stolu.“ – „To je výborný nápad,“ přikývla maminka. Ale Klarisa se dala do breku a řekla, že chce zůstat s dospělými a se svou maminkou a že jí někdo musí krájet maso a že to není spravedlivé a že bude nemocná. Všichni ostatní hosté v restauraci přestali jíst a dívali se na nás. Přiběhl vrchní a tvářil se otráveně. „Prosím, pěkně prosím,“ opakoval. Tak všichni vstali, aby udělali Klarise místo vedle její maminky, tety Amélie. A když se zase posadili, seděl každý někde jinde, kromě strýčka Evžena, ten zůstal vedle Martiny, a tatínka, ten seděl mezi Doroteou a tetou Amélií, která mu začala vyprávět o nějaké přišerné operaci.

Já jsem seděl na konci stolu s Rochem, Lambertem a Eliášem. Číšníci začali přinášet ústřice.

„Dětem žádné ústřice,“ řekla teta Matylda, „dejte jim nějakou uzeninu.“

„Proč nemůžu dostat ústřice?“ křičel Eliáš.

„Protože je nemáš rád, miláčku,“ odpověděla teta Matylda, která je Eliášova maminka.

„Ale já je mám rád!“ křičel Eliáš. „Chci ústřice!“

Vrchní se rozpačitě naklonil k tetě Matyldě a teta Matylda mu řekla: „Dejte malému pár ústřic.“

„To je ale podivná výchova,“ poznamenala teta Dorotea. Tetu Matyldu to popudilo. „Drahá Doroteo,“ řekla jí, „dovolte mi, abych svoje dítě vychovávala podle svého. Ostatně, vy jako svobodná o výchově dětí nemůžete nic vědět.“ Teta Dorotea se dala do pláče a řekla, že ji nikdo nemá rád a že je velice nešťastná, tak jako to dělá ve škole Celestýn, když mu někdo řekne, že je mazánek paní učitelky. Všichni vstali a jali se tetu Doroteu utěšovat a do toho přišel vrchní s číšníky, kteří nesli spoustu ústřic. „Sednout!“ zvolal vrchní. Celá rodina si tedy sedla a já jsem si všiml, že tatínek se pokusil změnit místo, ale nepodařilo se mu to.

„Viděls?“ řekl mi Eliáš. „Já mám ústřice!“

Nic jsem na to neřekl a dál jsem jedl svůj párek. Eliáš se díval na ústřice, ale nejedl je.

„Tak ty je nejíš, ty svoje ústřice?“ zeptala se teta Matylda.

„Ne,“ odsekl Eliáš.

„Tak vidíš, že maminka měla pravdu,“ řekla teta Matylda.

„Ty přece ústřice nemáš rád.“

„Mám je rád,“ rozkřikl se Eliáš, „ale nejsou čerstvé.“

„Dobrá výmluva,“ usmála se teta Dorotea.

„To není žádná výmluva,“ zvýšila teta Matylda hlas. „Když ten chlapec říká, že nejsou čerstvé, tak nejsou čerstvé. Ostatně mně se taky zdá, že mají nějakou divnou chuť!“

Přišel vrchní, celý nervózní.

„Prosím vás,“ opakoval, „prosím vás!“

„Ty ústřice nejsou čerstvé,“ řekla mu teta Matylda, „že ano, Kazimíre?“

„Ano,“ řekl strýček Kazimír.

„No tak vidíte! Taky to říká!“ prohlásila teta Matylda vítězně.

Vrchní hlasitě vzdychl a dal odnést ústřice, kromě porce tety Dorotey.

Pak přinesli pečení; byla moc dobrá. Strýček Evžen vykládal vtipy, ale velice potichoučku, a sestřenice Martina se bez přestání chichotala. Teta Amélie krájela své maso a líčila při tom něco tatínkovi a tatínek přestal jíst, a nakonec musela teta Amélie běžet ven s Rochem

a Lambertem, poněvadž jim bylo špatně. „No bodejt,“ poznamenala teta Dorotea, „když se děti přecpávají...“ Pan vrchní stál u našeho stolu, nevypadal moc zdravě a pořád si otíral obličej kapesníkem.

Při moučníku (dort!) mi Eliáš začal vyprávět, že u nich ve škole jsou samí prima kluci a on je vůdcem celé party. To mě rozesmálo, jelikož moji kamarádi jsou mnohem lepší než ti jeho; Vendelín, Augustýn, Viktorín, Albín a všichni ostatní, to se s těmi Eliášovými kámoši nedá vůbec srovnávat. „Tvoji kamarádi jsou ubožáci,“ řekl jsem Eliášovi, „ostatně já sám jsem vůdce naší party a ty, ty jsi blbeček.“ Tak jsme se začali prát. Tatínek, maminka a teta Matylda nás příběhli roztrhnout a pak se mezi sebou pohádali. Klarisa se rozbřečela a všichni vstali a křičeli, dokonce i ostatní hosté a pan vrchní.

Když jsme se vrátili domů, neměli tatínek s maminkou zrovna nejlepší náladu.

A já je chápu! Je to smutné, když si člověk představí, že na příští sváteční oběd v rodinném kruhu budeme muset čekat celý další rok...

